

PELICAN VOICE

pelicanvoice@gmail.com

26 ΜΑΙΟΥ 2017- ΦΥΛΛΟ 6

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ - ΛΥΚΕΙΟΥ
ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ ΜΥΚΟΝΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

Για τη γιορτή της Μητέρας φιλοξενούμε
μια ξεχωριστή μαμά!

Σελ 8-9

Μια μέρα στο σχολείο
με τους γονείς!

Σελ 10-11

Ένα ακόμα "local"
προϊόν μάς συστήνεται

Σελ 7

Στη Νάξο... τον αέρα σου να
αλλάξω!

Σελ 4

Brazilian Jiu Jitsu
Κυπελλούχοι Ελλάδας

Σελ 12

Διαβάστε Επίσης:

Αφιέρωμα

Άννα Κορακάκη

Σελ 14

«Bookaholic»

Πρόταση για το
βιβλίο του μήνα

Σελ 14

Pelican Sports

Τα αθλητικά νέα
των Κυκλάδων

Σελ 15

«Asap Lions»

Ήξερεις ότι...

Σελ 3

Απόψεις

Οι μαθητές μας
εκφράζουν τις σκέψεις
τους

Σελ 2, 3, 5, 13

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Μάνου Αγγελική
Β' Λυκείου

Παπουρτζή Αναστασία
Β' Λυκείου

Φιορεντίνου Άννα
Β' Λυκείου

Αρθρογράφοι Τεύχους

Αθανασιάδου Άννα

Α' Γυμνασίου

Γκούντα Φιλοπατήρ
Α' Γυμνασίου

Δακτυλίδης Γιώργος
Α' Γυμνασίου

Δακτυλίδη Ελευθερία
Α' Γυμνασίου

Δήμα Άννα

Γ' Γυμνασίου

Κουκά Νικόλ

Α' Γυμνασίου

Κονταξάκη Τζένη

Α' Γυμνασίου

Κουτσούκος Ιάκωβος
Α' Γυμνασίου

Λάμπρο Άννα Μαρία

Γ' Γυμνασίου

Μούρτου Λουκία

Α' Γυμνασίου

Πανταζάτος Φαίδων

Α' Γυμνασίου

Σαντοριναίου Βασιλική

Β' Γυμνασίου

Σκανδάλη Μαρία

Γ' Γυμνασίου

Σταυρακόπουλος Πάνος

Α' Γυμνασίου

Ειδικοί Συνεργάτες

Δεσποτίδου Λίνα
Φιλολόγος

Παραπονιάρη Ευτυχία
Μαθηματικός

Πατουλιώτης Γιώργος
Φυσικός

Αγαπητοί Αναγνώστες!

Τελευταίο φύλλο για την σχολική χρονιά και έχω ξεμείνει από έμπνευση. Η αλήθεια είναι ότι είχα σκεφτεί πολλά θέματα, αλλά κανένα δεν έχω προλάβει να διαβάσω αρκετά, ώστε να μπορώ να έχω μια ολοκληρωμένη άποψη. Επομένως, είμαι τώρα εδώ κι απλά θα μιλήσω μαζί σας. Το ιδανικό, βέβαια, θα ήταν να γράψω κάτι εντυπωσιακό, για να κλείσει αυτή η χρονιά με έναν τρόπο που θα το θυμούνται. Τίποτα στην ζωή όμως δεν γίνεται όπως το σχεδιάζουμε. Τέλος πάντων, ώρα για κουβέντα!

Αρχικά, αν τυχόν αναρωτιέστε τι έκανα με τον χρόνο, τότε θα σας απαντούσα "Δεν ξέρω..." Το κακό με το να διαβάσεις τις ζωές ανθρώπων που κατάφεραν πολλά, είναι το γεγονός ότι χρησιμοποιούσαν κάθε δευτερόλεπτο της ζωής τους. Αυτό το προτέρημα δεν έχω καταφέρει ακόμα να το ξεκλειδώσω.

Το σχολείο βέβαια δεν σε βοηθάει λόγω του φορτωμένου προγράμματος και τέτοια εποχή έχουμε και τις εξετάσεις. Το μόνο βιβλίο που αντέχεις να ανοίξεις είναι σχολικό κι αυτό με το ζόρι, γιατί οι δυνάμεις εξαντλούνται στο διάβασμα. Έχουν ανοίξει και οι επιχειρήσεις των γονιών και βοηθάς. Άρα, κάθε φορά που προγραμματίζα το άρθρο για αυτό το φύλλο σκεφτόμουν "Πω... πότε θα το κάνω τώρα αυτό....!"

Επίσης, επειδή είναι το τελευταίο φύλλο θα ήθελα να σας εξηγήσω, γιατί αποφάσισα να γράφω με ψευδώνυμο. Όταν πήρα την απόφαση να κάνω αυτή την στήλη, ήξερα ότι σε μια μικρή κοινωνία μπορεί να μην την δεχόντουσαν εύκολα με το όνομα του συγγραφέα από κάτω. Είχα ανησυχίες, ότι δεν θα κρινόταν αντικειμενικά αλλά με βάση την ζωή μου. Έτσι, έκατσα κι άρχισα να ψάχνω για ψευδώνυμο, ώστε να προστατέψω το περιεχόμενο. Voila! Δημιουργήθηκε ο Publius (ψάξτε το αν θέλετε. Δεν έχω χώρο εγώ)

Σημαντικό είναι να παροτρύνω και τα υπόλοιπα παιδιά να επιτρέψουν στον εαυτό τους να εκφραστεί, να νιώσουν σαν να αδειάζουν τις σκέψεις τους για πρώτη φορά στο χαρτί. Σκέψεις και γνώσεις όμως που θα είναι ζωντανές. Αυτό ήταν πιο σημαντικό που ανακάλυψα μέσω της εφημερίδας, η προσωπική μου έκφραση. Δεν θα πω ψέματα, κάποιες φορές δεν είχα όρεξη να γράψω, ενώ άλλες φορές έκατσα μέχρι αργά. Η ικανοποίηση όμως από την δημιουργία του άρθρου και η περηφάνια μου, όταν το έβλεπα τυπωμένο, ήταν από τα λίγα πράγματα που φέτος με ευχαριστούσαν. Σα να μου έλεγε το μυαλό μου "Ε! Εμείς το γράψαμε αυτό!". Για αυτό παιδιά, μην σκέφτεστε ότι δεν θα έχετε χρόνο ή δεν θα έχετε τι να γράψετε. Αυτό δεν ισχύει. Πάντα το μυαλό σκέφτεται και προβληματίζεται. Γράψτε για αυτά που σας τρομάζουν ή προβληματίζουν. Συνεχίστε την Pelican Voice. Σε έναν μικρό τόπο που δεν νοιάζεται για τους έφηβους, είναι η μόνη που θα σας βοηθήσει!

Τέλος, θα ήθελα να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για τους τρεις μέντορες μας, τον Κύριο Πατουλιώτη, την Κυρία Παραπονιάρη και την Κυρία Δεσποτίδου, που χωρίς τη βοήθειά τους και την παρουσία τους, η Pelican Voice δεν θα υπήρχε. Ελπίζαμε στο να γίνει η εφημερίδα μας αυτό στο οποίο εξελίχθηκε.

Σας ευχαριστώ, λοιπόν, για την υπομονή σας και για τα ρίσκα που πήραμε!

Με νου και πνεύμα,

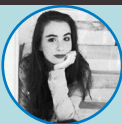
Publius

«Asap Lions»

Αναστασία Παπουρτζή

Δράκουλας, ο πιο γνωστός βρικόλακας παγκοσμίως;

Αρχικά, οι βρικόλακες ως μυθικά πλάσματα υπήρχαν στην ευρωπαϊκή παράδοση από τον 11ο αιώνα. Η ιδέα των βρικόλακων δημιουργήθηκε βασικά λόγω των κενών στην επιστήμη της ιατρικής. Τα συμπτώματα της λύσσας αλλά και η διαδικασία της αποσύνθεσης των νεκρών παρερμηνεύτηκαν, κάνοντας τους ανθρώπους να πιστεύουν ότι πρόκειται για κάτι υπερφυσικό.

Πιο συγκεκριμένα στην περίπτωση των νεκρών, το πρήξιμο των σωμάτων και η εμφάνιση αίματος στο στόμα έδιναν την εντύπωση ότι ήταν πρόσφατα ζωντανοί έχοντας πει αίμα. Ο κόσμος άρχισε να τρομοκρατείται πιστεύοντας ότι οι νεκροί ανασταίνονται και τρώνε ανθρώπους. Ως αποτέλεσμα, ξεκίνησαν να θάβουν τους νεκρούς μαζί με σκόρδα, να τους καρφώνουν, να τους ακρωτηριάζουν ακόμη και να τους καίνε.

Αν και με τον καιρό ο φόβος των βρικόλακων πέρασε, η μυθική ύπαρξή τους επηρέασε σε μεγάλο βαθμό την λογοτεχνία. Δείγμα αυτής της επιρροής είναι το βιβλίο «Dracula» του Bram Stoker που εκδόθηκε το 1897, ωστόσο δεν είχε μεγάλη επιτυχία στην εποχή του. Ο πρωταγωνιστής του έργου, ο Δράκουλας, δεν έχει καμία σχέση με τον Βλαντ Γ' Δράκουλα, τον ηγεμόνα της Βλαχίας. Όλοι οι χαρακτήρες του έργου είναι επηρεασμένοι από την βικτωριανή εποχή.

Τελικά όμως, πώς έγινε γνωστή η ιστορία του δράκουλα; Το 1922 μια γερμανική παραγωγή διασκεύασε την ιστορία φτιάχνοντας ένα βουβό κινηματογραφικό έργο. Ωστόσο, δεν είχαν πάρει πνευματικά δικαιώματα, γι' αυτό οδηγήθηκαν σε χρεωκοπία από το δικαστήριο. Η χήρα του Stoker έδωσε τα πνευματικά δικαιώματα στον κοντινό της φίλο Hamilton Deane, ο οποίος ανέβασε την θεατρική παράσταση στο Broadway. Έγινε μεγάλη επιτυχία κυρίως, λόγω της ερμηνείας του Bela Lugosi, ο οποίος το 1931 πρωταγωνίστησε και στην κινηματογραφική εκδοχή της Universal. Από τότε έγιναν πολλές διασκευές της ιστορίας στον χώρο του σινεμά και του θεάτρου, δίνοντας στον Δράκουλα την αιώνια ζωή.

Έτσι ο Δράκουλας θα μείνει για πάντα ο πιο δημοφιλής βρικόλακας, ξεπερνώντας τον Edward από το Twilight και τα αδέρφια Σαλβατόρ από το The vampire diaries...

7 πράγματα που πρέπει να κάνουμε μόλις αρχίσουν οι διακοπές του καλοκαιριού!

Νικόλ Κουκά

Η μέρα της αποδεσμεύσης των μαθητών από τις σχολικές τάξεις πλησιάζει πολύ σύντομα. Τα σχολεία κλείνουν και ξεκινούν πια και επισήμως οι καλοκαιρινές διακοπές, με μεγάλη χαρά, καθώς δεν γίνεται σε αυτές τις ξεχωριστές μέρες ο εορτασμός να μην είναι πανηγυρικός. Για αυτό λοιπόν σας προτείνω 7 πράγματα που θα πρέπει οπωσδήποτε να κάνετε στις διακοπές του καλοκαιριού:

1. Παραδοσιακά, την πρώτη μέρα της «ελευθερίας» σας κανονίστε με την παρέα σας να συναντηθείτε στην αγαπημένη σας παραλία, για το μεγαλοπρεπές μπουγέλο!!!
2. Μείνε ξύπνιος όσο αργά θέλεις, χωρίς να φοβάσαι πως ξαφνικά θα μπει η μαμά σου στο δωμάτιο και θα σε δει να μιλάς με τον/την κολλητό/τη σου στις 3 τα ξημερώματα. Τώρα κανείς δεν μπορεί να σου πει την συνηθισμένη ατάκα: «Ακόμα να κοιμηθείς; Έχεις σχολείο αύριο!»
3. Διοργάνωσε ένα πιτζάμα πάρτι στο σπίτι σου! Δες την αγαπημένη σου ταινία, σειρά ή οτιδήποτε άλλο θέλεις!! Ήρθε η ώρα να κάνεις ό,τι στερήθηκες τον χειμώνα και φυσικά με το αγαπημένο σου παρεάκι!
4. Έχασες όλα τα επεισόδια από την αγαπημένη σου σειρά επειδή διάβαζες τα βράδια; Πάρε ποπ-κορν και δες τα όλα με την ψυχιά σου, χωρίς να έχεις άγχος ότι δεν κατάλαβες τα μαθηματικά και αύριο γράφεται διαγώνισμα.
5. Πήγαινε στο θερινό σινεμά και παρακολούθησε την αγαπημένη σου ταινία μαζί με τους φίλους σου! Θα έχει πολλή πλάκα...
6. Απόλαυσε ένα λαχταριστό, πεντανόστιμο και δροσιστικό παγωτό. Το ξέρω πως αυτό μπορούσες να το κάνεις και πριν αλλά αυτή τη φορά θα είναι διαφορετικά! Πίστεψέ με!!!
7. Κανόνισε με τους φίλους σου να πάτε μια βόλτα όλοι μαζί, να κοροϊδέψετε τους καθηγητές σας και να φάτε μέχρι σκασμού!

TRAVEL GUIDE

3 μέρες στην εκπληκτική Νάξο!

Άννα Δήμα

Με τριήμερη εκδρομή το σχολείο μας επισκέφτηκε την Νάξο, το μεγαλύτερο νησί των Κυκλάδων. Ένα νησί το οποίο αποτελεί εντυπωσιακό ταξιδιωτικό προορισμό.

Αξίζει κανείς να επισκεφτεί την Πορτάρα, που δίκαια είναι το σήμα κατατεθέν του νησιού. Πρόκειται για μια τεράστια μαρμαρίνη πύλη, υπόλειμμα ενός ναού του Απόλλωνα, ο οποίος όμως ποτέ δεν ολοκληρώθηκε. Από εκεί η θέα είναι μοναδική.

Το κάστρο είναι το ιδανικό σημείο για να ξεκινήσει κανείς την περιήγησή του στην Χώρα της Νάξου. Το εκπληκτικό και ασυνήθιστο είναι πως έχει χτιστεί χωρίς να έχει επικοινωνία με την θάλασσα, αλλά μόνο με το εσωτερικό του νησιού και ο λόγος ήταν για προστασία. Η πόλη έχει μεσαιωνικά σοκάκια που είναι γραφικά, για αυτό και παραμένει από τα αγαπημένα σημεία των επισκεπτών αλλά και δικό μας.

Ενδιαφέρον ήταν και το μουσείο φυσικής ιστορίας στο χωριό Απείρανθος, που φιλοξενεί απολιθώματα ψαριών και διάφορα όστρακα. Αγαπημένο αρκετών μαθητών ήταν το ελαιοτριβείο, από το οποίο μάθαμε την διαδικασία του λαδιού και το εργαστήριο αγγειοπλαστικής στο χωριό Χαλκί, στο οποίο είδαμε πώς φτιάχνονται τα αγγεία.

Ένα από τα τοπικά προϊόντα της Νάξου είναι το τυρί. Η Νάξος έχει μεγάλη ποικιλία τυριών. Εμείς επισκεφτήκαμε ένα τυροκομείο και είδαμε όλη την διαδικασία του τυριού από την παραγωγή στην κατανάλωση.

Τέλος ένα από τα πιο ωραία αξιοθέατα ήταν ο Κούρος των Μελάνων. Έχει μήκος 6 μ. Βρίσκεται στην περιοχή Φλεριό έξω από το χωριό των Μελάνων. Για δεις τον Κούρο πρέπει να περπατήσεις μέσα από ένα μονοπάτι, το οποίο περιτριγυρίζεται από δέντρα. Ήταν ένα τοπίο εκπληκτικό!!

Από την εκδρομή αυτή αποκτήσαμε εμπειρίες και αναμνήσεις, οι οποίες θα μας μείνουν αξέχαστες!

Λίγο πριν ανοίξει η αυλαία...

Ελευθερία Δακτυλίδη

Πριν λίγες μέρες είχα την τιμή να συμμετάσχω στην παράσταση της ερασιτεχνικής σχολής χορού Ελισάβετ Τσιλιοπούλου, «Δον Κιχώτης». Η παράσταση τράβηξε τα βλέμματα όλων, με αποτέλεσμα ο κόσμος να συζητάει ακόμα και σήμερα για αυτήν.

Τι γίνεται όμως λίγο πριν ανοίξουν οι κουρτίνες;

Σε αυτό το άρθρο θα προσπαθήσω να σας περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια τα συναισθήματα των χορευτριών λίγο πριν και κατά τη διάρκεια της παράστασης.

Μετά από μήνες δουλειάς έφτασε η μεγάλη μέρα, το άγχος έχει αρχίσει να μας καταβάλλει, φτάνουμε στο θέατρο αρκετές ώρες πριν την παράσταση. Οι φωτογράφοι και οι μακιγιέρ είναι σε ετοιμότητα. Σιγά σιγά ετοιμαζόμαστε και εμείς. Ο χρόνος κυλάει σαν νερό. Ήρθε η ώρα της φωτογράφισης, ατομικές και ομαδικές φωτογραφίες, όλα είναι έτοιμα.

Τα συναισθήματα είναι ανάμεικτα. Υπάρχει ανυπομονησία και ταυτόχρονα μία άρνηση, δεν ήταν λίγες οι φορές που άκουσα «δεν είμαι αρκετά καλή, δεν θα τα καταφέρω». Χτυπάει το πρώτο καμπανάκι, φόβος και δέος μας έχει κατακλύσει.

Μικρά κεφαλάκια ξεπροβάλουν από τις κουρτίνες, αφού όπως είναι φυσικό οι μικρές μπαλαρινούλες ψάχνουν τους γονείς τους. Εμείς, οι «μεγάλες» πλέον, ρίχνουμε κλεφτές ματιές περιμένοντας με ανυπομονησία και νευρικότητα να δούμε τους φίλους μας «που είναι;» λένε κάποιες. «Ελεος, θα αργήσουν» λένε άλλες.

Το δεύτερο καμπανάκι ακούγεται φοβερό. Στο άκουσμά του κάποιες τελευταίες διατάξεις και λίγα λόγια παρηγοριάς. Ένα απλό «θα σκίσετε» είναι αρκετό για να γεμίσει τις ψυχές μας με θάρρος και αποφασιστικότητα.

Το τρίτο καμπανάκι χτύπησε, όλες έχουμε πάρει τις θέσεις μας, οι κουρτίνες ανοίγουν σιγά σιγά, ο κόσμος μας χειροκροτάει, η μουσική αρχίζει και ξαφνικά όλο το άγχος μας σβήνεται, οι κινήσεις μας πιο σίγουρες από κάθε άλλη φορά, οι κλεφτές ματιές είναι απαραίτητες, αφού τι καλύτερο από το να βλέπεις την περηφάνια των γονιών ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους ή τους φίλους σου που σου μεταδίδουν τη θετική τους ενέργεια.

Όπως όμως είπα και πιο πριν, ο χρόνος κυλάει σαν νερό. Ούτε που καταλαβαίνεις πότε ήρθε η ώρα να ανεβούμε στη σκηνή για την τελική υπόκλιση. Εκείνη τη στιγμή που βλέπεις τον κόσμο να χειροκροτάει ενθουσιασμένος, καταλαβαίνεις ότι η δουλειά τόσων μηνών δεν πήγε χαμένη και από εκείνη τη στιγμή περιμένεις πώς και πώς την επόμενη παράσταση!

Φιλοπατρή Γκούντα

“Τροφή” για σκέψη

Ποτέ δεν είχα καταλάβει, γιατί η μαμά μας ήθελε πάντα όλους μαζί στο τραπέζι. «Παιδιά είναι ώρα για φαγητό!», φωνάζει η μητέρα μου καθημερινά την ώρα του μεσημεριανού. «Τώρα μαμά», απαντώ εγώ πάντα. Και αυτό το «τώρα» διαρκεί τουλάχιστον ένα εικοσάλεπτο, καθώς είμαι προσηλωμένος στα μαθήματά μου. Σε μερικά σπίτια, αυτή είναι μια καθημερινή σκηνή, αλλά σε άλλα σπίτια αυτή η σκηνή δεν συμβαίνει σχεδόν ποτέ. Τι διαφορά, όμως, προκαλεί το μεσημεριανό με την οικογένεια μας; Πολύ μικρή, θα νομίζατε ... αλλά θα ήσασταν λανθασμένοι.

As πάρουμε δύο εφήβους: τον Γιάννη και τον Βαγγέλη. Ο Γιάννης είναι ένας απασχολημένος δεκατριάχρονος. Η ζωή του είναι γεμάτη δράση – παίζει στη σχολική ποδοσφαιρική ομάδα και παίζει συγχρόνως κιθάρα. Οι γονείς του είναι το ίδιο απασχολημένοι. Και οι δύο έχουν μια πετυχημένη καριέρα – η μητέρα του ως δασκάλα και ο πατέρας του ως σχεδιαστής.

Ο δεκατετράχρονος Βαγγέλης, από την άλλη, ζει μια πολύ πιο δύσκολη ζωή. Και οι δύο γονείς του εργάζονται σε ένα εργοστάσιο. Ο Βαγγέλης δεν έχει χρόνο για χόμπι, διότι αναγκάζεται να τρέξει στο σπίτι του μετά το σχολείο και να φροντίζει τη μικρή του αδερφή. Οι γονείς του δεν διαθέτουν τα χρήματα για οποιαδήποτε εξωσχολική δραστηριότητα.

Ποιός από τους παραπάνω εφήβους έχει περισσότερες πιθανότητες να τα πάει καλύτερα στο σχολείο; Ποιος πιστεύετε ότι θα έχει λιγότερα προβλήματα συμπεριφοράς; Παραδόξως, η απάντηση είναι ο Βαγγέλης. Ο Βαγγέλης μπορεί να επιθυμούσε το συναρπαστικό τρόπο ζωής

του Γιάννη, αλλά ο δικός του του προσφέρει μια καλύτερη ευκαιρία για να πετύχει στη ζωή του. Να γιατί. Στο σπίτι του Βαγγέλη, η οικογένεια του ξοδεύει τουλάχιστον μια ώρα μαζί γύρω στο τραπέζι του φαγητού, απολαμβάνοντας ο ένας την παρέα του άλλου. Στο σπίτι του Γιάννη, αντιθέτως, ο καθένας αρπάζει κάτι για να φάει, όποτε τους βολεύει.

Υπάρχουν πολλές εξηγήσεις για αυτό. Οι δραστηριότητες των παιδιών, αλλά και το φορτωμένο ωράριο εργασίας των γονέων μπλέκονται με τις ώρες του φαγητού, με αποτέλεσμα να χάνονται εντελώς και το κάθε μέλος της οικογένειας να τρώει ό,τι επιθυμεί.

Μελέτες έχουν δείξει, πως τα παιδιά που τρώνε τακτικά με τις οικογένειες τους παίρνουν υψηλότερους βαθμούς στο σχολείο και έχουν λιγότερα προβλήματα συμπεριφοράς. Ακόμα, τα οικογενειακά γεύματα κάνουν τα παιδιά υγιέστερα, καθώς περιέχουν λιγότερα ανθυγιεινά τρόφιμα και περισσότερα φρούτα και λαχανικά.

Το σημαντικότερο είναι, ότι τα οικογενειακά γεύματα είναι μια ευκαιρία για να μαζευτεί όλη η οικογένεια και να μοιραστεί τα γεγονότα της ημέρας. Αυτό ενδυναμώνει τους οικογενειακούς δεσμούς. Επιπλέον, βοηθάει τους γονείς και τα παιδιά να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που μπορεί να έχουν. Ίσως ήρθε η ώρα να μειώσουμε την ταχύτητα του ρυθμού της ζωής μας και να κάνουμε μια προσπάθεια να ξαναφέρουμε την παράδοση του οικογενειακού μεσημεριανού στα σπίτια όλων μας.

Διευκρίνιση: Αν κάποιος δεν τρώει μεσημεριανό με την οικογένεια του, αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι δεν θα τα πάει καλά στο σχολείο ή ότι θα έχει προβλήματα συμπεριφοράς. Αυτό που αναφέρω στο άρθρο μου είναι ότι υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να συμβεί αυτό. Οπότε, μην νιώθετε άσχημα αν δεν τρώτε μεσημεριανό με την οικογένεια σας.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ 7000 ΧΡΟΝΩΝ

Λουκία Μούρτου

Με αφορμή την επίσκεψη του σχολείου μας στην έκθεση Κυκλαδικών κοσμημάτων, που φιλοξενείται στο Αρχαιολογικό μουσείο Μυκόνου με τον τίτλο “Vanity, ιστορίες κοσμημάτων στις Κυκλάδες”, θεωρώ ότι θα ήταν χρήσιμο να δούμε αυτές τις δημιουργίες πέρα από τη λογική της ματαιοδοξίας, αλλά ως τέχνη που στόλιζε και στολίζει τόσο την καθημερινότητα όσο και τις ξεχωριστές περιστάσεις της ζωής των ανθρώπων, τότε και τώρα.

Αναγνωρίζουμε την τεράστια συμβολή των εκθεμάτων και των κοσμημάτων γενικότερα στον Ελληνικό πολιτισμό, δεδομένου ότι έχουν αποτυπωμένο το πνεύμα και τον χαρακτήρα του. Τα σύμβολα που αναπαρίστανται επάνω στα κοσμήματα εξέφραζαν τα πολιτικά- θρησκευτικά- κοινωνικά πρότυπα, ιδανικά και νοοτροπίες της εποχής. Κατά τα αρχαϊκά χρόνια στα νησιά του Αιγαίου υπήρχε πλούσια παραγωγή κοσμημάτων που χρησιμοποιούνταν κυρίως ως ταφικά κτερίσματα κι ως αναθήματα-δώρα προς τιμή διαφόρων θεοτήτων. Τα σύμβολα, φυτικά (συνδέονταν με τη γονιμότητα), σφαιρικά (με τον κύκλο

της ζωής), ζωόμορφα (με τη δύναμη των άγριων ζώων, το φίδι και τη φτερωτή μέλισσα με τη σοφία) και ανθρωπόμορφα (σχετικά με τη μυθολογία). Άριστοι τεχνίτες χρησιμοποιούσαν υλικά πολύτιμα και ευτελή, νόθευαν το ασήμι με το χαλκό, χρύσωναν στη φωτιά τα μέταλλα με μια διεργασία με θεαματικά αποτελέσματα, ώστε να παραμείνουν ανεξίτηλα στο πέρασμα των αιώνων. Η χρήση του χρυσού ήταν το ίδιο διαδεδομένη, προφανώς όμως λόγω των δύσκολων οικονομικών της εποχής, η παραγωγή δεν ήταν μαζική αλλά κάλυπτε τις ανάγκες της ανώτερης κοινωνικά τάξης.

Η ανάγκη στολισμού ήταν κοινή και στα δύο φύλα. Οι άνδρες φορούν δακτυλίδια, χρυσά διαδήματα, στεφάνια για τα μακριά τους μαλλιά, πόρπες, περόνες και ζωστήρες για να στερεώνουν τους χιτώνες. Πηγαίνουν στολισμένοι σε δημόσιες εκδηλώσεις, σε θρησκευτικές τελετές και στο θάνατο. Η κοσμηματοποιία

ήταν τέχνη ανδρική με ρόλο πρωταγωνιστικό ανάμεσα στις πιο λαμπρές τέχνες. Η θέση της γυναίκας ήταν στον οίκο και δεν επέτρεπε το δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Είχαν όμως μια δική τους

μικρή προσωπική περιουσία, που περιλάμβανε το σύνολο των κοσμημάτων τους, τα μόνα πραγματικά πολυτελή αντικείμενα που τις συντρόφευαν από την καθημερινότητά τους έως την τελευταία τους κατοικία, ως ταφικά κτερίσματα, και τα φύλαγαν με φροντίδα και αγάπη σε μικρά κουτιά τις «πυξίδες». Με αυτά τονίζαν τα όμορφα σημεία του σώματος όπως λαιμός, λοβοί των αυτιών, καρπούς, δάκτυλα, αστραγάλους. Οι πριγκίπισσες στόλιζαν το κεφάλι για να τονίσουν την πνευματικότητα και οι ιέρειες στόλιζαν τα χέρια με περικάρπια και περιβραχιόνια, για να τονισθεί η προσφορά των αγαθών και η ευμάρεια των θεών.

Ο τρόπος που επιλέγουμε να στολίζουμε τον εαυτό μας δείχνει πολλά για την προσωπικότητά μας. Είναι τα αντικείμενα που μαζί τους έχουμε μια στενή σχέση και κουβαλάνε στοιχεία από την συναισθηματική μας ζωή. Όπως το παντατίφ που σας χάρισε η γιαγιά σας όταν κλείσατε τα 18, τα σκουλαρίκια της μητέρας σας, το μονόπετρο που σας έδωσε ο αγαπημένος σας ως υπόσχεση δέσμευσης, το βραχιόλι ως δώρο για τη γέννηση του παιδιού σας, φλουριά Κωνσταντινάτα ως φυλαχτά σε παιδιά και εγκύους. Δεν έχει σημασία η αξία τους, αλλά η υπερηφάνεια που δημιουργεί η κατοχή τέτοιων κοσμημάτων-συμβόλων. Έπειτα, είναι και κείνα που φανερώνουν πιο προσωπικά στοιχεία, όπως η βέρα, που δείχνει αν κάποιος είναι παντρεμένος, ο βαφτιστικός σταυρός ως σύμβολο θρησκείας, τα ματάκια για τη βασκανία.

Μπορεί να επιλέγετε να φοράτε κοσμήματα συμβατικά ή εκκεντρικά, αληθινά ή ψεύτικα, μεγάλα ή μικρά, πολλά μαζί ή λίγα, κοσμήματα με διάθεση επίσημη ή χαλαρή, κοσμήματα περίτεχνα ή δίχως καλλιτεχνικές αξιώσεις, μπορεί να τα φυλάτε τακτοποιημένα σε κουτάκια ή ανακατεμένα στο μπάνιο. Ο καθένας έχει το δικό του τρόπο να τα φοράει και ακόμη και αν δεν είναι πολύτιμα, γίνονται, από τα όσα αντιπροσωπεύουν για τον τον καθένα και γιατί κάνουν τη ζωή μας πιο γυαλιστερή.

Το κόσμημα είναι τέχνη και η τέχνη δεν είναι πολυτέλεια, είναι ανάγκη. Ανάγκη και δεξιότητα του δημιουργού να κατασκευάσει τις ιδέες του και ευχαρίστηση για όλους εμάς που έχουμε τη δυνατότητα να βλέπουμε τη λάμψη τους πότε σε εκθέσεις, πότε φορώντας τα ή απλά γνωρίζοντας ότι είναι στο κουτάκι.

Μικόνη Καλοκαίρι

Άννα Μαρία Λάμπρο, Μαρία Σκανδάλη

Πρόσφατα, επισκεφθήκαμε τη Μικρο-Ζυθοποιία Μυκόνου, δημιούργημα των Γιάννη Μυζάλη, Άγγελου Φερούς και Γιάννου Μπάκο. Εκεί μας περίμενε ο κ. Γιάννης Μυζάλης όπου πρόθυμα μας απάντησε σε όλες μας τις ερωτήσεις.

Η βιοτεχνία αυτή δημιουργήθηκε με σκοπό την κάλυψη του κενού στον γαστρονομικό τομέα με θέμα τα τοπικά προϊόντα, αφού όσοι επισκέπτονται το νησί ενδιαφέρονται και για άλλες παρασκευές, πέραν των τυροκομικών.

Η μονάδα λειτουργεί και παρασκευάζει το προϊόν εδώ και δυο μήνες. Στόχος τους είναι η μικρή παραγωγή καλής ποιότητας μπύρας που μπορεί να καλύψει την ζήτηση στο νησί, προσπαθώντας φέτος να φτάσει τα 100.000-120.000 λίτρα.

Η μπύρα μεταφέρεται μέσω χονδρεμπόρων και η ανταπόκριση των κατοίκων είναι ιδιαίτερα θετική.

Αυτή η μικρή βιοτεχνία εξάγει δυο τύπους μπύρας. Τη "Blonde Saison" και τη "Pale Ale".

Το λογότυπό τους, μας κίνησε το ενδιαφέρον να ρωτήσουμε γι αυτό αφού εκ πρώτης όψεως φαίνεται πολύ ιδιαίτερο και πρωτότυπο. Το μάτι στην ετικέτα της μπύρας παραπέμπει στον μύθο του Ηρακλή που σχετίζεται με τους θαμμένους κάτω από τους βράχους γίγαντες. Σύμφωνα με τα λόγια του οικοδεσπότη, έφτιαξαν μια «γιγάντια» μπύρα!

Αφού ολοκληρώσαμε την κουβέντα μας με τον κ. Μυζάλη, είχαμε την χαρά να ξεναγηθούμε στον υπόγειο χώρο και να μάθουμε πολλά πράγματα για την παρασκευή της μπύρας από το πρώτο έως το τελευταίο στάδιο από τον κ. Άγγελο Φερούς.

Το πρώτο στάδιο είναι η ανάμειξη νερού και κριθαριού. Η διαδικασία της ζύμωσης απαιτεί πολύ χρόνο και υπομονή. Η τυποποίηση και η εμφιάλωση του ποτού είναι το τελευταίο στάδιο της παρασκευής του.

Το βινουπόλειμμα (χρησιμοποιημένο κριθάρι, σιτάρι) καταλήγει ως τροφή για ζώα ή ως υλικό για την παρασκευή μαύρου ψωμιού.

Ευχόμαστε η συγκεκριμένη προσπάθεια να αποδώσει καρπούς, ώστε να μπορούμε να απολαύσουμε την συγκεκριμένη μπύρα για πολλά χρόνια και η ανάδειξή της μέσω της εφημερίδας μας να βοηθήσει στην υλοποίηση αυτού του σκοπού.

"Συνέντευξη του Μήνα" - Μητέρες SOS

Επιμέλεια Τζένη Κονταξάκη

Η μητέρα είναι μία και μοναδική. Μπορεί αρκετές φορές να νομιζουμε πως εμείς και η μητέρα μας είμαστε από διαφορετικούς κόσμους, όμως ξεχνάμε:

Είναι εκείνη που μας γέννησε, που ξενύχτησε δίπλα μας όταν ήμασταν άρρωστοι. Εκείνη που τρέχει κοντά μας, όταν την έχουμε ανάγκη, που μιλάμε μαζί της και της λέμε ό,τι μας προβληματίζει.

Ποια είναι όμως «η μητέρα»; Εκείνη που θα μας γεννήσει ή εκείνη που θα μας μεγαλώσει;

Η δεύτερη Κυριακή κάθε Μάη έχει καθιερωθεί να είναι η γιορτή της μητέρας. Και με την ευκαιρία αυτή θελήσαμε να πούμε ένα διαφορετικό «χρόνια πολλά», γνωρίζοντας καλύτερα μια «διαφορετική» (αλλά πόσο ίδια!) μητέρα. Μια μητέρα στα παιδικά χωριά SOS.

Οι Μητέρες SOS έχουν υψηλό κίνητρο προσφοράς και ταυτόχρονα διαθέτουν χαρακτηριστικά και ικανότητες, για να είναι σε θέση να αναλάβουν τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών που τους έχουν ανατεθεί, με την άμεση υποστήριξη του παιδαγωγικού προσωπικού. Γι' αυτό το λόγο, η προσωπικότητα, η συναισθηματική ωριμότητα και οι δεξιότητές τους αποτελούν βασικά κριτήρια αξιολόγησης και επιλογής τους. Η Μητέρα SOS είναι σε θέση να αναγνωρίζει τις δικές της ανάγκες, να καλλιεργεί τα ενδιαφέροντά της και να ισορροπεί την προσωπική και την επαγγελματική της ζωή, προκειμένου να εξελίσσεται και η ίδια ως άτομο σε όλα τα επίπεδα. Καλύπτοντας τις δικές της ανάγκες καλύπτει και τις ανάγκες των παιδιών, να νιώσουν ξανά πως είναι μέσα σε μια οικογένεια και πως έχουν μια μητέρα να τα φροντίζει και να τα αγαπάει με όλη της την καρδιά.

Θέλετε να μας συστηθείτε;

Λέγομαι Έφη Μάμη και είμαι 46 χρονών. Βρίσκομαι στην υπηρεσία των Παιδικών Χωριών SOS και τα τελευταία 10 χρόνια.

Πώς πήρατε την απόφαση να γίνετε μητέρα sos; Πώς αντιμετώπισε η οικογένειά σας αυτή σας την απόφαση;

Αν και αρχικά ξεκίνησα να εργάζομαι στα Παιδικά Χωριά SOS για καθαρά βιοποριστικούς λόγους και από το ρόλο της Θείας SOS, δεν άργησα να ενοχλώ τον τότε Διευθυντή ώστε να γίνω Μαμά SOS. Η οικογένειά μου ήταν δίπλα μου σε αυτή την απόφαση από την πρώτη στιγμή.

Θυμηθείτε την πρώτη σας μέρα στο σπίτι στα παιδικά χωριά sos. Περιγράψτε μας μια εικόνα.

Η πρώτη μου μέρα σαν μητέρα δεν ήταν και τόσο εύκολη. Είχα αναλάβει ένα σπίτι με 6 παιδιά τα οποία είχαν άλλη Μαμά SOS πριν από εμένα. Δεν με υποδέχτηκαν με τον καλύτερο τρόπο, αν και με γνώριζαν 3,5 χρόνια σαν Θεία SOS λες και ήταν δικό μου το φταίξιμο που αποχώρησε η πρώην Μητέρα SOS. Στο πρώτο επίσημο τραπέζι που φάγαμε όλοι μαζί σαν οικογένεια, σχεδόν δεν άγγιξαν το φαγητό, λέγοντας μου ότι δεν τους αρέσει.

Τα παιδιά σας είναι καλοί μαθητές; Φωνάζετε για να

διαβάσουν;

Τα παιδιά μου είναι μέτριοι μαθητές. Κινούνται γύρω στο 15-16. Δεν θέλω να φωνάζω για να διαβάσουν, αν και

καμιά φορά συμβαίνει. Προσπαθώ να τους δώσω να καταλάβουν ότι η μόρφωση είναι το μεγαλύτερό τους εφόδιο για τη ζωή.

Υπάρχουν στιγμές που νιώθετε ότι δεν μπορείτε να ανταποκριθείτε σωστά στο ρόλο της μητέρας; Είναι δύσκολη η συμβίωση με τόσα παιδιά μέσα σε ένα σπίτι;

Σαφώς και υπάρχουν τέτοιες στιγμές. Είναι φορές που αισθάνομαι πολύ κουρασμένη και σωματικά και ψυχικά.

Δεν είναι εύκολο άλλωστε να μεγαλώνεις 6 παιδιά. Κυρίως όταν φωνάζουν όλα μαζί «MAMA» για το οτιδήποτε, φτάνει να έχουν την μοναδικότητα της προσοχής σου.

Πώς σας αποκαλούν τα παιδιά;

Με αποκαλούν Μαμά. Όχι από την πρώτη στιγμή αλλά δεν άργησαν καθόλου.

Έχετε αδυναμία σε κάποιο από τα παιδιά σας; Διεκδικούν την προσοχή σας, δείχνοντας ζήλια;

Αγαπώ και τα 6 μου παιδιά. Δεν θα σας πω όμως ψέματα, έχω αδυναμία στον μεγαλύτερο. Θεωρώ τον εαυτό μου όμως δίκαιο, όποτε οι συνέπειες ισχύουν και για εκείνον, το ίδιο όπως και οι κανόνες του σπιτιού. Τα παιδιά διεκδικώντας την προσοχή μου δείχνουν ζήλια το ένα για το άλλο και όχι μόνο. Ακόμη και το απόγευμα που παίζουν έξω και μαζευόμαστε οι μαμάδες για ένα καφεδάκι θα έρθουν και θα μας απασχολήσουν για το οτιδήποτε φτάνει να μας τραβήξουν την προσοχή.

Έχουν τα παιδιά των χωριών sos επικοινωνία με τις

την ηλικία των 15 ετών και έπειτα μετακινούνται στη Στέγη Νέων, μέχρι την ενηλικίωσή τους. Η επαφή όμως δεν χάνεται.

Ποια είναι η πιο δυνατή στιγμή που έχετε ζήσει στα χωριά sos;

Η πιο δυνατή στιγμή που έχω ζήσει ήταν στο ξεκίνημα ακόμη όπου ήμουν παρούσα σε μια νέα εισαγωγή ενός 2χρονου κοριτσιού στο Παιδικό Χωριό SOS Βάρης. Τη συνόδευε η φυσική της μητέρα η οποία αφού είδε το σπίτι που θα φιλοξενούσε την μικρή, την άφησε και έφυγε σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο. Κλαίω κάθε φορά που φέρνω την εικόνα αυτή στο μυαλό μου. Αυτό το παιδί το μεγαλώνω τώρα εγώ.

Στηρίζει το κράτος τα παιδικά χωριά sos; Αν όχι, τι άλλες πηγές εσόδων έχουν; Με ποιο τρόπο μπορεί κάποιος να βοηθήσει;

Δεν υπάρχει καμία κρατική βοήθεια. Το έργο μας στα

οικογένειες τους; Θέλουν να γυρίσουν σε αυτές ακόμα και αν έχουν νιώσει την απόρριψη;

Τα περισσότερα παιδιά του χωριού έχουν επικοινωνία με τις οικογένειές τους. Άλλα σε συχνότερο βαθμό, άλλα σπάνια. Έχουν όμως την ανάγκη να επικοινωνήσουν μαζί τους και επιθυμούν να γυρίσουν στη φυσική τους οικογένεια ό,τι και αν έχει προηγηθεί.

Μέχρι ποια ηλικία μένουν τα παιδιά στα χωριά sos; Όταν αυτά μεγαλώσουν και φύγουν, κρατάτε επαφή μαζί τους;

Συνήθως τα παιδιά μένουν στα Παιδικά Χωριά SOS μέχρι

Παιδικά Χωριά SOS στηρίζεται αποκλειστικά στις δωρεές που προσφέρουν ιδιώτες, εταιρίες και οργανισμοί καθώς και έσοδα από διάφορες εκδηλώσεις μας.

Μπορεί κάποιος να βοηθήσει είτε κάνοντας μια δωρεά μέσω κατάθεσης σε τραπεζικούς λογαριασμούς είτε να γίνει “ Νονός” συμβάλλοντας οικονομικά στην ανατροφή ενός συγκεκριμένου παιδιού, καλύπτοντας μέρος των εξόδων ανατροφής, σε ετήσια βάση.

Μέρα γιορτινή, μέρα χαράς, μέρα ανοιχτή (open day γαρ)!

«Κάθε χρόνο έρχομαι στο Open Day, κάθε χρόνο σκέφτομαι: Πάλι; Δεν κάθομαι στην δουλειά μου τώρα που τρέχω και δεν φτάνω; Αλλά κάθε χρόνο βρίσκετε τον τρόπο να με αφήσετε με το στόμα ανοιχτό και να λέω θα ξαναπάω και του χρόνου», μου είπε μια μητέρα που έρχεται κάθε χρόνο ανελλιπώς και έχει κάνει τελετουργικό να μοιράζει μπράβο με την καρδιά της στο τέλος της ημέρας.

Στο δια ταύτα, το πρόγραμμα είχε απ' όλα (σαν ανθοφόρος ανοιξιάντικος μπαξές). Εκφραστική ανάγνωση για τα πρωτάκια και τα δευτεράκια, με τα αφιλότιμα να διαβάζουν κείμενα σαν μεγάλα παιδιά και quiz μαθηματικών που με έκαναν να σκεφτώ πόσο «φτωχό» ήταν το σχολείο που πηγαίναμε εμείς οι «παλιοί».

Ακόμα, τα παιδιά της Β' δημοτικού παρουσίασαν project για την «ετερότητα» και οι γονείς αποκρυπτογράφησαν ένα μήνυμα γραμμένο στην γλώσσα «braille». Όσο για την γ' και δ' δημοτικού,

ως πιο μεγάλοι, ασχολήθηκαν με την ιστορία, δραματοποιώντας την ή δείχνοντας τις γνώσεις τους σε quiz και κάνοντάς την ακόμα και ταινία μικρού μήκους.

Η ε' δημοτικού δραματοποίησε την δομή της ύλης και της κίνησης των μορίων, έφτιαξε και παρουσίασε κύκλωμα-quiz με λαμπάκι που ανάβει στις σωστές απαντήσεις Ιστορίας και Γεωγραφίας και εφημερίδα βυζαντινής Ιστορίας.

Η Στ' έκανε πρωτοποριακό διαδραστικό quiz μέσω διαδικτύου, με χρήση κινητών και tablet από τους μαθητές αλλά και συμμετοχή των γονιών. Φυσικά στους διαδρόμους ήταν αναρτημένα έργα όλων των παιδιών σε

μια φαντασμαγορική έκθεση καλλιτεχνικών.

Εκτός από τα εντός τάξης είχαμε και εξωτερικά δρώμενα.

Η α' και β' δημοτικού παρουσίασαν παιχνίδια ισορροπίας, αίσθησης χώρου και σώματος, συντονισμού και κιναισθησης, ενώ οι γ', δ', ε' και στ' δημοτικού διαγωνίστηκαν στις ελεύθερες

Τελευταίο, αλλά όχι αμελητέο, το Γυμνάσιο με το εκπληκτικό «Escape room», το δικό του “Survivor”, το διαδραστικό quiz της α’ γυμνασίου, τις απίστευτες κατασκευές από ανακυκλώσιμα υλικά για το ecoschool (με τις εισπράξεις του να δίνονται για «καλό σκοπό»), την παρουσίαση της κατασκευής ρομποτικής, που συμμετείχε στον τελικό γύρο του διαγωνισμού στην Αθήνα, την παρουσίαση των παραδοσιακών Μυκονιάτικων προϊόντων και της έκθεσης φωτογραφίας του.

Ουφ!! λαχάνιασα! Πώς χώρεσαν τόσα πολλά σε 4 μόνο ώρες; Τελικά μάλλον δίκιο έχει η μητέρα που κάθε χρόνο κλέβει λίγες από τις πολύτιμες ώρες της, για να είναι πιστή στο ραντεβού με το open day.

Να ευχηθώ και του χρόνου καλύτερα; Δεν ξέρω για το καλύτερα, ξέρω ότι θα εκπλαγούμε ευχάριστα πάλι. Και του χρόνου σκέτο λοιπόν.

Από ένα εκπαιδευτικό – αυτόπτη μάρτυρα!

βολές στο μπάσκετ, στο άλμα εις μήκος με φόρα αλλά και, σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας, έκαναν στίβο μάχης στίλ “survivor”.

Επίσης η δ’ δημοτικού διοργάνωσε παιχνίδι κρυμμένου θησαυρού στην αυλή με την συμμετοχή και των γονιών.

Ακόμα, οι μικροί μας μαθητές του Νηπιαγωγείου έκαναν παιχνίδια προ-γραφής και προ-μαθηματικών με τον «Λάκη τον κροκοδειλάκη» και τις μάγισσες «Προσθετόλ» και «Αφαιρίξ» και παιχνίδια με κάρτες στο πάτωμα.

Συνέντευξη - Γιάννης Μπλούτης προπονητής B.J.J

Άννα Αθανασιάδου

Το σχολείο μας είχε την χαρά να πάρει συνέντευξη από τον Μυκονιάτη πρωταθλητή στο άθλημα του Brazilian Jiu Jitsu, Γιάννη Μπλούτη. **Ο κύριος Μπλούτης έχει τη δική του σχολή, αλλά με μεγάλη χαρά διδάσκει και στο σχολείο μας.** Ήταν ένας απλός μαθητής που ξεκίνησε απλά τον αθλητισμό, αλλά μετά από πολλή προσπάθεια έφτασε στην κορυφή! Απολαύστε τη συνέντευξη!

Πού μεγαλώσατε;

Μεγάλωσα στη Μύκονο μέχρι την Α' λυκείου. Από τη Β' λυκείου και μετά πήγα σχολείο στη Αθήνα, όπου συνέχισα και τις προπονήσεις μου.

Από ποια ηλικία ξεκινήσατε το αθλητισμό;

Τον αθλητισμό τον ξεκίνησα αρκετά νωρίς, από την Γ' ή Δ' δημοτικού.

Από ποιο άθλημα ξεκινήσατε και καταλήξατε στο BJJ;

Ξεκίνησα από το KARATE, μετά ήρθε το JUDO, παράλληλα με το JUDO έκανα ποδόσφαιρο και στο τέλος με κέρδισαν οι πολεμικές τέχνες

Για ποιο λόγο συνεχίσατε το BJJ και όχι ένα από αυτά που κάνατε στην αρχή;

Το BJJ το θεωρώ πολύ αληθινό και πιο ρεαλιστικό. Οι τεχνικές του δηλαδή και ο τρόπος που προπονούμαστε. Αν σου συμβεί κάτι στο δρόμο, για παράδειγμα, και χρειαστεί να αντιδράσεις με κάποιο τρόπο, το BJJ είναι πολύ πρακτικό και εύκολα εφαρμόσιμο, οπότε είναι ρεαλιστικό, είναι αληθινό κι αυτή η πραγματικότητά του είναι που με κέρδισε και συνέχισα.

Πώς ξεκινήσατε να ασχολείστε με το BJJ;

Για μια εποχή είχα ασχοληθεί με το παγκράτιο, ήμουν στην εθνική ομάδα, είχα πάρει παγκόσμιο, πανευρωπαϊκό και ελληνικούς τίτλους. Η προπόνηση που κάναμε ήταν σχεδόν ίδια με του BJJ

και το είχαμε ταιριάξει με κάποιο τρόπο με το παγκράτιο, οπότε κάνοντας BJJ να ήμαστε καλοί στο παγκράτιο. Σιγά σιγά ανακαλύψαμε πως το BJJ είναι τελικά αυτό που κάνει την διαφορά ως άθλημα και μείναμε σ' αυτό.

Περιμένατε ποτέ να διδάσκετε BJJ ;

Να πω τη αλήθεια δεν το περίμενα

ποτέ να διδάσκω, γιατί ξεκίνησα σε μικρή ηλικία, οπότε ήτανε κάτι που δεν το είχα καθόλου στο μυαλό μου. Ήρθε όμως στη ζωή μου και μου δίνει μεγάλη χαρά και ικανοποίηση, γιατί έχω δει και ως αθλητής, πώς είναι να αγωνίζεσαι, να παίρνεις την χαρά της διάκρισης, να κατακτάς κάποιο στόχο, να παίρνεις μία ζώνη, ένα πρωτάθλημα και είναι πολύ δυνατά αυτά τα συναισθήματα. Τώρα που είμαι προπονητής έχω μαθητές που αγωνίζονται σε διάφορα τουρνουά και έχουμε πολλές διακρίσεις. Διαπιστώνω πως και η θέση του προπονητή είναι πολύ όμορφη, έχει πολλές χαρές και δυνατές συγκινήσεις οπότε, αν και δεν το περίμενα, μου αρέσει πολύ.

Ποια είναι για εσάς η πιο σημαντική διάκριση που έχετε πάρει ;

Νομίζω ο τίτλος που είχα πάρει στο πανευρωπαϊκό το 2014 στην Πορτογαλία. Ήταν ένα τουρνουά με ρεκόρ συμμετοχών, πάνω από 3000 αθλητές. Αλλά και το παγκόσμιο στη Φλόριντα ήταν πολύ δυνατή στιγμή για την καριέρα μου. Εμένα βέβαια αυτό που μου έχει μείνει πάρα πολύ δεν είναι οι επιτυχίες μέσα στο ταπί, αλλά όταν ήρθε μία αναγνώριση για όλες αυτές τις προσπάθειές μου. Το 2015 ήρθε στη Ελλάδα για πρώτη φορά ένας οργανισμός από τη Αμερική το «Hall of fame». Ο οργανισμός

αυτός γυρίζει από χώρα σε χώρα και βραβεύει τους καλύτερους αθλητές στο είδος τους. Για παράδειγμα στο μπάσκετ στην Ελλάδα έχουν βραβεύσει τον Νίκο Γκάλη. Για το BJJ επέλεξαν να βραβεύσουν εμένα. Έγινε μία πολύ ωραία φιέστα στο Πολεμικό Μουσείο της Αθήνας προς τιμήν μου, με πολλούς δημοσιογράφους, πολλούς φίλους και γνωστούς προπονητές, καθώς και παιδιά του χώρου. Αυτή ήταν η σημαντικότερη αναγνώριση που έχω πάρει μέχρι τώρα, παρόλο που δεν ήταν κάποιος τίτλος που κατέκτησα σε αγώνες.

Πρόσφατα πήγατε στη διοργάνωση του κυπέλλου Ελλάδος με τους μαθητές σας. Πώς τα πήγαν;

Οι αγώνες έγιναν στην Θεσσαλονίκη. Η αλήθεια είναι ότι τα πήγαν πάρα πολύ καλά όλοι. **Κατέβηκα με 8 αθλητές και διακρίθηκαν και οι 8. Η ομάδα μας βγήκε κυπελλούχος Ελλάδος.** Ήταν κάτι το συγκλονιστικό, αν φανταστείς κάνεις ότι δεν προπονούμαστε πολύ καιρό. Είναι μόνο 13 μήνες που κάνουν προπόνηση τα παιδιά και το να διακριθούν όλοι στο πιο δυνατό τουρνουά που έχει γίνει μέχρι στιγμής στην Ελλάδα για το άθλημα μας, ήταν κάτι συγκλονιστικό.

Ποια παιδιά διακρίθηκαν ;

Χρυσό μετάλλιο πήραν η Μαρί α Χανιώτη και ο Κονταράτος Γιάννης

Ασημένιο μετάλλιο πήραν ο Παντελής Σκαγιάς, η Χρυσούλα Κονταράτου, ο Μάνος Ξυλάς και ο Λευτέρης Ξυλάς.

Χάλκινο μετάλλιο πήρε ο Γιώργος Σκαγιάς και η Μαρίλια Αρεβίθι.

Μόδα είναι...θα περάσει;

Μαρία Ξυδάκη

Πολλοί νέοι σήμερα τείνουν να ακολουθούν τις τάσεις της μόδας κυρίως σε ζητήματα που αφορούν στην εμφάνισή τους, όπως το piercing, τα tattoos, το μόνιμο μακιγιάζ, το μούσι στον ανδρικό πληθυσμό κ.ά.

TATTOOS (ΔΕΡΜΑΤΟΣΤΙΞΙΑ)

Σύμφωνα με έρευνες που πραγματοποιήθηκαν πρόσφατα, όσοι έχουν tattoos θεωρούνται άνθρωποι λιγότερο ελκυστικοί, απρόθυμοι να εργαστούν, αλλά και με χαμηλό δείκτη νοημοσύνης. Άλλες έρευνες όμως, αντιπαράθετουν στοιχεία που λένε πως, όσοι έχουν tattoos είναι δημιουργικότεροι και με περισσότερες καλλιτεχνικές δεξιότητες. Για πολλούς, σημαίνουν κάτι ιδιαίτερο, κάτι που δε θέλουν ποτέ να ξεχάσουν ή που αγαπούν πολύ και θέλουν πάντα να κουβαλούν πάνω τους. Ένα πρόσωπο, μία ανάμνηση, μία απώλεια ή μία νέα παρουσία. Τέλος, ορισμένοι είναι υπέρ της άποψης πως αυτή η κίνηση, δηλαδή το να ζωγραφίσει κάποιος το σώμα του, μπορεί να μη σημαίνει τίποτα παραπάνω απ' την αγνή κι αληθινή αγάπη του για την τέχνη αυτή.

PIERCING

Όταν είσαι στην εφηβεία θέλεις να κάνεις κάτι για να ξεχωρίσεις... Πολλοί νέοι θέλουν ένα piercing. Ωστόσο, πολλοί γονείς είναι επιφυλακτικοί με το συγκεκριμένο θέμα. Δε γινόμαστε αλήτες με μια τρύπα, δεν έχει καμία σχέση το piercing με το κάπνισμα, τις κακές παρέες και τα ναρκωτικά, όπως πολλοί πιστεύουν. Δεν είναι κάτι σαν το tattoo που δε μπορείς να το βγάλεις από πάνω σου, όταν το βαρεθείς. Δε διαφωνώ πως τα piercing έχουν κινδύνους, όμως οι γονείς δεν καταφέρνουν τίποτα με το να

απαγορεύουν στο παιδί τους να κάνει κάτι που του αρέσει, γιατί σίγουρα του μένει απωθημένο... Ή απλά πηγαίνει και το κάνει χωρίς την άδειά τους. Γνωρίζω φίλους και φίλες που έχουν τρύπες κρυφά από τους δικούς τους μήνες τώρα και δεν έχει καταλάβει κανείς τίποτα. Πάντως, αν ήμουν στη θέση των γονιών δε θα μ' άρεσε να με κοροϊδεύει το παιδί μου. «Θα σας άρεσε να έρθετε σε σύγκρουση με το παιδί σας, για ένα ζήτημα μόδας από τη στιγμή που στην κοινωνία μας όλα λύνονται με τον διάλογο;»

ΤΟ ΜΟΥΣΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι άνδρες προτιμούν να αφήνουν γένια. Η υπόθεση γενειάδα όμως, έχει μια μακρόχρονη ιστορία που χάνεται το βάθος του χρόνου και δεν είναι απλό ζήτημα τριχών. Πρώτα από όλα, στα μεσαιωνικά χρόνια οι άνδρες με μούσια κατείχαν σημαντική θέση στην κοινωνική πυραμίδα και η περιποίηση των τριχών του προσώπου συνδέθηκε με τη θρησκεία, την υγεία και την πολιτική. Στη Βικτοριανή εποχή, το μούσι αποτελούσε σύμβολο εξουσίας και ανδρισμού. Για την κοινωνία, το μούσι θεωρούνταν ένα από τα ιδανικότερα ανδρικά χαρακτηριστικά

και, όταν υιοθετήθηκε από μονάρχες της εποχής, συνδέθηκε επιπλέον με την επιβολή δύναμης και εξουσίας. Τέλος, το μούσι δε ήταν πάντοτε αρεστό και συχνά συνδέθηκε με αδύναμες κοινωνικές ομάδες, πρόσωπα αντισυμβατικά και περιθωριοποιημένα. Για παράδειγμα, τη δεκαετία του 60' το κίνημα των χίπις αψηφούσε οτιδήποτε κοινωνικά αποδεκτό. Έτσι, τα μακριά μαλλιά και τα μούσια ήταν σήμα κατατεθέν.

Story Time

Lost in the forest

by Iakovos Koutsoukos

Nobody knew where they were. Max and Lisa were in panic. They had got lost in the forest. They couldn't find their way back to the camp.

All of a sudden, they heard a terrifying sound. Something was moving behind the trees. They were scared to death. It was a big brown bear. They had never been in such an extreme situation before.

Without thinking and shaking with fear, Max threw his torch away. The bear ran towards the light and Max and Lisa ran fast as they could. Finally, behind the hill they saw the rescue team. They were safe now.

Nobody knew where they were

by Phedon Padazatos

Three boys Toby Stefan and Damon were chased by someone with a mask and as they were trying to get away, they got lost.

They were on a school trip in London, so they sneaked off the hotel at night and went for a walk

They had just stopped running when Toby said "where are we?"

"I don't know" Stefan answered. "Let's keep walking" Danon suggested.

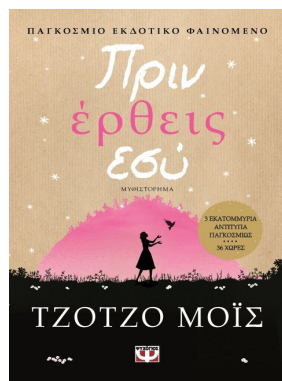
A few minutes later they saw their hotel and they, pleased, walked in.

But when they got in their room, a mask, just like the one this guy was wearing, was inside the room!!!!

Πριν έρθεις εσύ

Ο Γουίλ Τρέινορ είναι ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας, δραστήριος άντρας και ο τέλειος σύντροφος. Το μέλλον του είναι σχεδιασμένο και ζηλευτό από κάθε άλλον άντρα, όταν ξαφνικά ένα ατύχημα του στερεί την ικανότητα να κινείται μόνος του, καταδικάζοντάς τον σε μια ζωή σε ένα αναπηρικό καροτσάκι.

Η Λουϊζα Κλαρκ είναι μια νεαρή κοπέλα, η οποία έχει περάσει από κάθε λογής δουλειά χωρίς κανένα πτυχίο στο βιογραφικό της. Όταν απολύεται από την τελευταία της δουλειά, καταλήγει να εργάζεται ως προσωπική βοηθός του Γουίλ Τρέινορ. Στην αρχή όλα δείχνουν πως οι δυο νέοι δεν τα πηγαίνουν καλά. Με τον καιρό όμως, χωρίς οι ίδιοι να το καταλαβαίνουν, μέσω σαρκασμών και ειρωνικών σχολίων έρχονται τελικά κοντά και τροφοδοτούν έναν αγνό έρωτα. Σκοπός της Λου είναι να πείσει τον Γουίλ η ζωή δεν τελειώνει, επειδή βρέθηκε σε ένα αναπηρικό καροτσάκι.

Το βιβλίο πραγματεύεται το θέμα της τετραπληγίας και πως, ακόμα και οι πιο γενναίοι άνθρωποι, στην ιδέα της πλήρους εξάρτησης από κάποιον άλλον και της αδυναμίας κίνησης, λυγίζουν. Η Λου μια έξυπνη και ζωντανή κοπέλα προσπαθεί να αποδείξει ότι, όπως και να τα φέρει η ζωή, αξίζει να τη ζούμε στο μέγιστο.

Ως τελευταία πρόταση βιβλίου αυτής της σχολικής χρονιάς, θα ήθελα να το προτείνω, όχι μόνο για να συναισθήματα που προβάλλει, ενός ανθρώπου καταδικασμένου να ζήσει το υπόλοιπο της ζωής με έναν τρόπο που δεν είχε επιλέξει, αλλά για τον ρομαντικό και συνάμα έξυπνο τρόπο γραφής της Τζοτζο Μοϊς.

Οι New York Times σχολίασαν : «Όταν τελείωσα αυτό το μυθιστόρημα, δεν ήθελα να το κρίνω, ήθελα να το ξαναδιαβάσω.»

“Never judge a book by its movie”

J.W Eagan A

Στοχεύοντας την κορυφή του κόσμου

Ιάκωβος Κουτσούκος

Η Άννα Κορακάκη, η ολυμπιονίκης μας στη σκοποβολή, είναι το κορίτσι που συγκίνησε και έκανε υπερήφανους όλους τους Έλληνες με τη συγκλονιστική επίδοσή της στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο.

Η εικοσάχρονη αθλήτρια κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στο πιστόλι 25

μέτρων και το χάλκινο στο αεροβόλο πιστόλι 10 μέτρων. Με αυτή τη διπλή διάκριση στο κορυφαίο αθλητικό γεγονός του πλανήτη έγινε ο δεύτερος Έλληνας αθλητής μετά τον Κωνσταντίνο Τσικλητήρα το 1922 και η πρώτη γυναίκα Ελληνίδα αθλήτρια στην ιστορία των Ελληνικών Ολυμπιακών Ομάδων, που κατακτά δυο χρυσά μετάλλια στην ίδια διοργάνωση Ολυμπιακών Αγώνων.

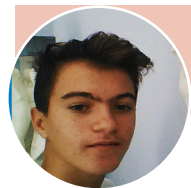
Στο παγκόσμιο κύπελλο του Οκτωβρίου στη Μπολόνια η Άννα πήρε επίσης δύο μετάλλια, ένα χρυσό στα 25 μέτρα και ένα ασημένιο στα 10 μέτρα.

Η Άννα Κορακάκη γεννήθηκε στη Δράμα και είναι αθλήτρια του Ωρίωνα Θεσσαλονίκης. Αν και λίγοι την γνώριζαν πριν την μεγάλη επιτυχία, κατάφερε να γίνει ξαφνικά η Άννα όλων των Ελλήνων. Η πορεία προς την κορυφή, έχοντας πάντα στο πλευρό της τον πατέρα και προπονητή της Τάσο Κορακάκη, δεν ήταν καθόλου εύκολη. Σκληρή δουλειά, ατελείωτες ώρες προπόνησης σε αντίξοες συνθήκες και σχεδόν ανύπαρκτες υποδομές, χωρίς ουσιαστική στήριξη από τους κρατικούς αθλητικούς φορείς. Μεγάλο παράπονο της Άννας ήταν πάντα το απαράδεκτο σκοπευτήριο που προπονούνταν στη Δράμα. Η παράγκα, όπως η ίδια το έλεγε, η οποία δεν υπάρχει πια αφού κατεδαφίστηκε.

Εκπροσωπεί τη χώρα μας από το 2011 σε διεθνείς διοργανώσεις. Αν και πολλές φορές αναγκάστηκε να πληρώσει η ίδια ακόμα και το εθνόσημο της χώρας μας ή να βρει χορηγούς για να μπορέσει να συμμετάσχει, κατάφερε να φέρει πολλές διακρίσεις. Την στεναχωρεί, όταν εμφανίζονται όλοι μετά την νίκη. Πιστεύει ότι δεν έχει νόημα και ότι η Πολιτεία πρέπει να βοηθάει αθλητές, πριν καταφέρουν από μόνοι τους να κατακτήσουν μετάλλια. Χρειάζονται υποδομές για να φτάσουν στην επιτυχία.

Η κορυφαία σκοπεύτρια του πλανήτη για το 2016 σύμφωνα με την Παγκόσμια Ομοσπονδία έχει σίγουρα πολλά να δώσει στον αθλητισμό.

Ευχόμαστε πάντα να βρίσκει τον στόχο της!

P.S

Πάνος Σταυρακόπουλος

Το Σάββατο 6 Μαΐου, πραγματοποιήθηκε το διασυλλογικό πρωτάθλημα πκλήπ Α και Β στην Νάξο. Στο πρωτάθλημα πήραν μέρος πολλοί αθλητές από τα αθλητικά σωματεία των γύρω νησιών καθώς και από το νησί μας. Η αποστολή του Α.Ο Μυκόνου είχε συμμετοχή με πολλούς αθλητές και αθλήτριες και κατέκτησε πολλές και σημαντικές διακρίσεις.

Επιπλέον, οι αγώνες είχαν σκοπό να ανεβάσουν την βαθμολογική κατάταξη κάθε ομίλου.

Από τον Α.Ο Μυκόνου υπήρχαν κάποιες σημαντικές διακρίσεις, και πιο συγκεκριμένα:

Ο Μιχάλης Καραγιάννης κατέκτησε την πρώτη θέση στα 1000 μέτρα.

Η Κατερίνα Χανιώτη και η Πολυτίμη Μπλέτσα κατέκτησαν την πρώτη και την δεύτερη θέση στα 1000 μέτρα.

Ο Λευτέρης Μάτζαρης κατέκτησε την πρώτη θέση στο άλμα εις μήκος και τρίτη θέση στα 150 μέτρα.

Η Νικολέτα Κουσαθανά κατέκτησε την πρώτη θέση στα 3 χιλιόμετρα.

Η Αγγελική Σουλά κατέκτησε την τρίτη θέση στην σφαιροβολία.

Επίσης υπήρχαν δυο ομάδες που εκπροσώπησαν την σκυταλοδρομία.

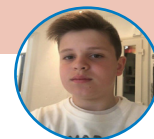
Στην σκυταλοδρομία 4Χ60 μέτρα οι Αρετή Βιγλιάρη, Ιωάννα Σκάρτσο και η Ραφαέλα Ταφάι δεν κατάφεραν να ανεβούν στο βάθρο, αλλά τερμάτισαν με μια καλή επίδοση.

Στην σκυταλοδρομία 4Χ300 μέτρα οι Νικόλ Κουκά, Νικολέτα Κουσαθανά, Κατερίνα Χανιώτη και η Πολυτίμη Μπλέτσα κατάφεραν να πάρουν την πρώτη θέση και με πάρα πολύ καλό χρόνο.

Μπορείτε να δείτε αναλυτικά τα αποτελέσματα στο

www.segaskyklades.gr

Μόνο Περηφάνια!

Γιώργος Δακτυλίδης

Ο Ολυμπιακός πέτυχε για 10η φορά στην ιστορία του και 6η τα τελευταία οχτώ χρόνια να προκριθεί στο Final Four της Euroleague, εκεί όπου κέρδισε ένα από τα φαβορί της διοργάνωσης τη ΤΣΣΚΑ Μόσχας επικρατώντας με 78- 82. Στην φάση των play off είχε επικρατήσει επί της τούρκικης ομάδας Ανατολού Εφές στο πέμπτο παιχνίδι κερδίζοντας την σειρά των παιχνιδιών με 3-2, με μεγάλο πρωταγωνιστή τον αρχηγό της ομάδας τον Βασίλη Σπανούλη με 22 πόντους σε 32 λεπτά.

Εφόσον νίκησε, ο Ολυμπιακός προκρίθηκε στον τελικό όπου έχασε από την ΦενέρΜπαχτσε με 80-64. Ο αγώνας πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη, στο στάδιο Sinan Erdem Dome, εκεί όπου ο Γιώργος Πρίντεζης το 2012 είχε βάλει το νικητήριο καλάθι απέναντι στην ΤΣΣΚΑ Μόσχας και είχε ανεβάσει τότε τον Ολυμπιακό στο πιο ψηλό σκαλί του

βάθρου της Ευρώπης.

Η συνταγή του μήνα Όμιλος Μαγειρικής

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΦΙΣΤΙΚΟΒΟΥΤΥΡΟΥ

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ:

4 φλιτζάνια φυστικοβούτυρο

2 φλιτζάνια ζάχαρη

4 αυγά

Ταχίνι

Σταγόνες σοκολάτας

ΕΚΤΕΛΕΣΗ:

1. Προθερμαίνετε το φούρνο στους 180 C.
2. Σε ένα μεγάλο μπολ, ανακατέψτε μαζί το φυστικοβούτυρο, τη ζάχαρη, το ταχίνι και το αυγό. Αφού δέσει λίγο η ζύμη ρίχνουμε και τις σταγόνες σοκολάτας.
3. Πάρτε μια κουταλιά ζύμη και κάντε το μια μπάλα. Τοποθετήστε τις μπάλες μπισκότου σε ένα φύλλο αντικολλητικό ψησίματος.
4. Για επιπλέον διακόσμηση ισιώστε τις σφαίρες μπισκότων με το πάτημα ενός πιρούνι κάτω επάνω τους, στη συνέχεια, πιέστε το προς τα κάτω και πάλι σε μια γωνία 90 ° για να γίνει σταυρωτά.
5. Ψήνετε για 8-10 λεπτά ή μέχρι το κάτω μέρος των μπισκότων να ροδίσουν.
6. Αφαιρέστε τα από το ταψί και αφήστε τα σε δροσερό σημείο.

**Έργο της μαθήτριάς μας της Β΄
Γυμνασίου, Βασιλικής Σαντοριναίου
που τιμήθηκε στις 25/5 με το Β΄
Βραβείο στο διαγωνισμό ζωγραφικής
της Ελληνικής Καρδιολογικής
Εταιρείας με θέμα:
“Παιδί και κάπνισμα”**

